

Jorma Ojalainen

Finca el Sueño

Paratiisi Andalusiasa

Finca el Sueño

Omistettu;

Arjalle

Jaanalle

Lisalle

Villelle

Jukalle ja

Minnalle

Kustantaja:

BoD–Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-330-589-2

Finca el Sueño

Paratiisi Andalusiassa

Jorma Ojalainen

Lukijalle

Kirja on tositarina unelmasta ja sen toteutuksesta. Hyvin toimeentulevan elämän jättämisestä " ja hypystä tuntemattomaan. Muutosta Andalusian maaseudulle Espanjaan. Ensimmäisistä" vuosista monine ongelmineen. Sopeutumisesta andalusialaiseen elämänmuotoon espanjalaisten keskellä. Tarina kertoo myös suunnattomasta ystävällisyydestä " ja joskus lähes voittamattomista esteistä.

Tarinan edetessä vaikeudet voitetaan ja huomataan, kuinka hyvää elämä voi olla Espanjan auringon alla.

Minulla on ollut kaksi haavetta.

Ensimmäinen oli kirjoittaa kirja.

Toinen oli unelma elämästä" Andalusiassa. Nyt nuo molemmat ovat toteutuneet.

Kiitän rakasta vaimoani, jonka kanssa olen saanut elää unelmieni elämää Andalusiassa.

Kiitän myös lapsiani, jotka ovat monin eri tavoin auttaneet arjessamme ja tuoneet iloa lukuisilla vierailuillaan luonamme.

Tyttären tyttäreille Lisalle kuuluu iso kiitos väristä ja ilosta, jota hän on tuonut espanjalaiseen elämäämme.

Espanjalaisten ja suomalaisten ystäviemme kanssa olemme saaneet viettää" lukemattomia riemullisia hetkiä. Kiitos niistä hetkistä!

Kaikki tämä on tehnyt tarinastani onnellisen!

Fincaa etsimässä

Syyskuun aurinko paistoi polttavana pilvettömällä taivaalla. Istuin vaimoni Arjan kanssa katumaasturin takapenkillä. Vilkaisin kelloani. Se näytti, että on syyskuun 24 päivä, 1999, kello 14.20. Olimme matkalla Mijaksen kunnan, Valtocadon kylään, Espanjassa. Lisäksi autossa olivat Satu ja Hannu. He olivat asunnonvälittäjiä Aurinkorannikolla. Kuskin paikalla oli Cecilio. Hän oli paikallinen urakoitsija ja kiinteistövälittäjä.

Tie oli mutkainen ja Cecilio ajoi huolettomasti kovaa vauhtia. Olin aiemmin illansuussa soittanut Sadulle ja tiedustellut, olisiko heillä Fincoja myynnissä. Espanjassa Fincaksi kutsutaan maaseudulla olevaa pientä hedelmä- tai vihannestilaa.

Olimme Arjan kanssa pettyneet aiempaan välittäjään. Me olimme varanneet viikon aikaa Aurinkorannikolle. Sinä aikana meidän oli tarkoitus löytää ja ostaa finca täältä. Edellinen välittäjä oli näyttänyt meille kolmen päivän aikana neljä taloa. Mikään niistä ei vastannut niitä

toiveita, joita olimme heille etukäteen kirjallisesti ilmoittaneet. Sitten he vain totesivat, ettei enempää löydy. Minä olin tyrmistynyt ja selailin seuraavana päivänä Suomalainen Espanjassa lehteä. Sieltä poimin erään kiinteistöväilystoimiston ilmoituksen. Siinä mainittiin, että myynnissä on myös maaseutuasuntoja. Soitin, ystävällinen naisääni vastasi toisessa päässä. Hän esitteli itsensä Saduksi. Kerrottuani, ketä olemme ja mitä olemme hakemassa ja kuinka huonoissa merkeissä tähänastinen fincan osto on sujunut, Satu vastasi;

“Kyllä meillä on pari fincaa, toinen on Marbellan lähellä ja toinen Mijaksen Valtocadossa, mennäänkö katsomaan?”

Vilkaisin kelloa. Aika myöhäinen, mutta pimeä tulee vasta neljän- viiden tunnin kuluttua.

“Hyvä on, mennään ihmeessä, vaikka heti, jos sopii”, sanoin.

“Meille sopii aina. Missä asutte, voitteko tulla Mijaksen Bb:lle tunnin kuluttua, katsotaan ensin vaikka se Valtocadon finca. Siinä on iso tontti, yli viisituhatta neliötä. Uusi rakennus, joka on vielä vähän keskeneräinen. Hinta on kaksikymmentäkolme miljoonaa pesetaa. Tiedättekö paikan, Bb huoltoaseman?”

“Paikka on tuttu, olemme siellä tunnin kuluttua. Toinen meistä on pätkä vaalea ja toinen pitkä tumma, eiköhän siitä tunnista meidät?”

Satu nauroi,

“Eiköhän noilla tuntomerkeillä teidät löydetä yhdeltä huoltoasemalta.”

Satu kertoi vielä muutamalla sanalla hiukan heidän yrityksestä. He olivat pieni perheyryitys. Hän ja hänen miehensä Hannu, hoitavat välitysasiat kunnialla aina alusta loppuun asti.

He tulisivat molemmat ja ottavat mukaan vielä yhden espanjalaisen miehen.

“Nähdään, hasta luego.” Satu vielä heitti.

He löysivät pätkän ja pitkän helposti. Kättelimme toisemme, sekä Cecilion, joka oli urakoitsija Mijaksen kylästä. Meihin teki mukavan vaikutuksen heti ensihetkestä Sadun ja Hannun iloinen ja välitön olemus.

Jätimme vuokra-automme huoltoasemalle ja siirryimme Cecilion jeepin takapenkille. Jeepi nousi ennen Mijaksen kylää ylös Alhauriniin ja Coiniin menevälle tielle, kylän yläpuolelle. Mijaksen pieni viehättävä kylä sijaitsee 400 metrin korkeudella merenpinnasta. Tieltä aukesi huikeat näkymät koko rannikolle, Fuengirolaan ja Benalmádenaan.

”Kirikkaalla ilmalla voi nähdä aina Gibralttarille asti”, Satu valisti.

Katsoimme jeepin takapenkiltä ohikiitäviä maisemia. Sanoin kuvaamattoman kauniit näköalat vilistivät silmissämme aivan liian nopeasti. Cecilio ajoi selvästi tuttua tietä. Tie oli mutkainen ja kulki pitkin vuoren rinnettä. Mijaksen kylä jäi pian taaksemme. Loputtomista mutkista päätellen oli helppo kuvitella, että aasit olivat aikoinaan viitoittaneet tämän tien. Monin paikoin

pudotusta tien vierestä alas rotkoon oli kymmeniä metrejä.

Alhauriniin johtavalta tieltä käännyimme Camino de Valtocadoon. Pian saavuimme pienen taajaman asfaltoidulle parkkialueelle.

“Taajama on urbanisatio, Rosa de Piedras”, Satu sanoi.

“Pian olemme perillä, nyt kannattaa pitää penkeistä kiinni”.

Auto käännähti jyrkästi oikealle, syöksyen samalla alaspäin pusikkoista hiekkatietä.

“No, tänne minä en ainakaan tule asumaan” ,sai vaimoni vaivoin sanottua.

Soratie jatkui alaspäin nelisenkymmentä metriä, jyrkkä liki 180 asteen mutka vasemmalle, sitten loivempaa laskua pari sataa metriä. Tie kapeni, oikealla puolella suoraa pudotusta 5-6 metriä. Toinen 180 asteen mutka oikealle ja alaspäin menoa viitisenkymmentä metriä. Sitä seurasi uusi mutka vasemmalle, mutta vain noin 120 asteen verran. Lopuksi jyrkkä suora alaspäin, 40metriä. Olimme valkoisen talon pihassa.

Olimme hengästyneitä, vaikka olimme istuneet vain auton takapenkillä.

Tiestä toipumisen jälkeen, hieraisin silmiäni. Näyttää lupaavalta. Tämähän on juuri sitä, mitä olemme hakeneet. Andalusalainen talo ikkunakaltereineen. Sellainen talo, kuin espanjalaisissa elokuvissa olin nähnyt. Olin myös netissä, Suomessa ollessani, nähnyt

tämännäköisiä taloja. Emme etsineet mitään hienoa Villaa, vaan aitoa Andalusialaista maaseututaloa.

Pihalla katsoin tielle, josta äsken laskeuduimme alas pihaan. Jeepin jättämä pölypilvi leijaili vielä tien yllä. Korkea, kauniin pinjametsän peittämä vuorensinämä kohosi muutaman sadan metrin päässä talosta. Hannu kertoi sen olevan vähän yli kilometrin korkuisen. Nimeltään Sierra Blanca.

Talo oli kaksi kerroksinen Andalusialainen perustalo. Kantti kertaa kantti. Kaunis punainen tiilikatto kiinnitti heti huomioni. Seinät hohtivat valkoisena. Valkoisuutta korosti pihaan levitetty vitivalkoinen sepeli.

Kun kuulin, että tähän kuului hedelmätarha, yli puoli hehtaaria, olin innoissani. Intoani lisäsi tieto, ettei tässä ole asunut vielä kukaan. Tämä oli täysin uusi talo, hieman keskeneräinen.

Olin varmasti liiankin innokas. Satu ja Hannu huomasivat sen ja uskoivat varmaan, että tämä on helppo nakki.

Silmiäni häikäisi, koska minulla ei ollut aurinkolaseja mukana. Se valkoisuus mykisti. Kantti kertaa kantti talon sisäänkäyntiä koristi pieni punatiilikattoinen suoja, kahden valkoisen betonitolpan kannattamana. Ovet olivat tummaksi petsattua puuta, samoin ikkunapokat. Autoa varten oli talon päätyyn jätetty varjoisa syvennys.

Satu ja Hannu ryhtyivät kilvan kertomaan meille talon rakenteita, huoneita ja kaikkea mitä taloon liittyi.

Vau, taisin olla myyty siinä vaiheessa, mutta paras oli vielä edessä.

Siirryimme sisätiloihin, kaikkialla puhtaan valkoista. Pääoven avattuamme, tai oikeastaan se avattiin meille, tulimme matalaan tilaan. Tilan korkeus oli arvioni mukaan nipin napin yli kaksi metriä. Pääoven edestä kohosi kapeat portaat toiseen kerrokseen. Nousimme portaat ylös. Vasemmalla oli korkea tyhjä tila, ehkä nelisen metriä harjalle. Ajattelin, että tämä on ehkä suunniteltu olohuoneeksi. Vaikka olimme jo toki oppineet Espanjalaisista taloista sen, ettei täällä voinut samalla tavalla selkeästi nimetä eri tiloja, kuten olohuone, makuuhuone, keittiö jne.

Sisäkatto oli punaista, oudonnäköistä tiilikattoa, jota kannatteli jykevät tummat parrut. Tyhjän tilan katseen vangitsi suhteettoman suuri avotakka, jonka rapattu savuhormi kohosi seinustalla keskelle kurkihirttä. Hormiin oli tehty, ilmeisesti tiilen kanssa painamalla, epämääräisiä koristejälkiä.

Sisällä oli hämärää, vaikka ulkona paistoi aurinko pilvettömältä taivaalta. Pienten ikkunoiden edessä oli luukut kiinni. Hannu avasi yhden luukkuparin, jonka jälkeen ymmärsimme vallan hyvin, miksi luukut ovat olemassa ja kiinni juuri nyt. Luukkuparin takaa Andalusian aurinko valaisi hetkessä huoneen. Hannu sulki luukun nopeasti.

“Pitämällä kesällä luukut kiinni saatiin talo pysymään viilempänä, Hannu valisti.

Pieniä ikkunoita luukkuineen oli tilassa kaikkiaan kaksitoista kappaletta. Valoa olisi tarvittaessa tarpeeksi.

Tilan perällä oli kahden espanjalaisen kaariholvin takana tyhjä tila, jonka kyllä oivalsi tulevaksi keittiöksi, kaakeloinnista ja seinillä roikkuvista erilaisista kaapelinpätkistä johtuen. Tila oli muuten autio ilman yhtäkään keittiökalustetta.

Siirryimme hämärää käytävää pitkin makuuhuoneeseen. Sama kattorakennelma jatkui, outoa tiiltä ja tummat parrut. Huone oli puhtaan valkoinen ja pieni, kahdella luukullisella ikkunalla varustettu. Ajattelimme kotona Hyvinkäällä olevaa sänkyämme, erikoissuuri parivuode. Mahtuisiko sänkyimme ja muu makuuhuoneessa tarvittava kalustus tilaan? Menimme eteenpäin. Apua, vielä pienempi huone. Huoneiden välissä sijaitsi kylpyhuone, joka oli meille valtavan hieno positiivinen yllätys. Se oli kaakeloitu valkoisin, aaltoilevin- sekä sinisävyisin koristelaitoin. Tilassa oli myös iso ikkuna luukuilla. Arja huokaili tyytyväisenä.

Aikamme kierreltyämme yläkerran tiloissa, Satu kehoitti meitä siirtymään alakertaan takapihalle. Satu oli taitava myyntinainen.

Kun tulimme matalasta alakerran tilasta takapihalle, mykistysin;

“Ei voi olla totta! Mikä näkymä!”

Katselin hetken sanattomana näkymää, joka avautui silmiemme eteen. Olimme vuoren rinteessä, vaikka ajettuamme alas, tuntui siltä, että tulemme montun pohjalle. Laakso, valkoisia taloja siellä täällä ja korkeat vuoret useamman kilometrin päässä. Merikin näkyi

hiukan vasemmalle katsottaessa. Aurinko oli laskemassa vuorten yläpuolella.

Minä olin myyty.

“Vaimo kulta, eikö tämä ole juuri sitä, mitä olemme hakeneet? Riittävästi maata, talo kylän reunalla omalla puutarhalla, rauhallista ympäristöä, ei korvessa kuitenkaan. Eikä todella näkymät ahdista, tilaa hengittää. Rakennettavaa riittää, saa tehdä oman näköistäkin. Ei kenenkään pieruja nurkissa. Minä pidän tästä. Tarpeeksi rustiikkinen, ei mikään Villa. Eikö tämä ole meidän talo?” kysymyksiä ja vastauksia tulvi suustani Arjalle.

Arjakin oli selvästi innoissaan, mutta huomasin jonkun asian askarruttavan;

“Todella hieno paikka, mutta eihän tänne mahdu meidän lamputkaan”, sanoi entinen valaisinkauppias huolestuneena.

Arja ja minä olimme varanneet “riittävästi” valaisimia, liikkeen lopetettuumme. Ne olisivat toki riittäneet kokonaisen kartanon sisustamiseenkin.

“Sitten on vielä tuo tie, ei siitä voi autolla ajaa pihaan”, jatkoi Arja.

“No ei se mikään mahdoton ole, autollahan me tänne tultiin, pelottaa vaan aluksi, kun ei olla tottuneita. Suomessa on niin tasaista”, sanoin, yrittäen peittää liikaa intoani.

“Sitten täällä on vielä tämmöinen iso tila, joka on entinen lampola”, Satu virkkoi ja vei meitä jo kohti isoa romuilla ja muilla epämääräisillä tavaroilla täytettyä huonetta.

“Tänne saisi hienot pesutilat”, Satu jatkoi.

Kirja kertoo tositarinan eräästä unelmasta ja sen toteutuksesta. Aviopari päättää toteuttaa nuoruuden unelmansa. He luopuvat omasta yrityksestä, talosta ja varmasta toimeentulosta. He hyppäävät tuntemattomaan tulevaisuuteen Espanjan maaseudulle Andalusiaan. Ensimmäisinä vuosina törmätään moniin, lähes ylipääsemättömiin ongelmiin uudessa asuinmaassa. Samalla koetaan vilpitöntä ystävyyttä ja auttamisen halua espanjalaisten naapureiden taholta. Asettuuko lopuksi kaikki kohdalleen? Omaksuvatko he andalusialaisen kulttuurin ja elämäntavat monine vivahteineen? Onko paluu Suomeen edessä?

Finca el Sueño on talo pienen Valtocadon kylän laidalla. Valtocado kuuluu Mijaksen kuntaan, joka on osa Malagan provinssia. Malagan provinssi on maakunta Andalusiassa. Espanjassa on seitsemästätoista itsehallintoaluetta, Andalusia on niistä asukasmäärältään suurin, yli kahdeksan miljoonaa asukasta.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi